

pris for Brødkorn af 16 Kr. pr. Tønde. Dette Forslag faldt heldigvis, og saa tog Importørerne fat, og i Tidsrummet fra da af og indtil 1. Januar 1915, da vi fik Maksimalprisen, blev der her til Landet indført 1,100,000 Tdr. Brødkorn, det vil sige tilstrækkeligt til at dække Befolkningens Forbrug i 3 Maaneder. Det var et stort Held, at vi fik denne Import, forinden Maksimalprisen blev fastsat. Paa det nævnte Møde den 22. September 1914 tiltraadte Landbrugsorganisationerne Udførselsforbudet og Fodringsforbudet. Man var vel klar over, hvilke Ulemper navnlig det sidste Forbud vilde medføre for Landbruget, men man erkendte, at det først og fremmest gjaldt om at sikre, at der var Brødkorn nok til Befolkningen. Derimod udtalte man sig bestemt imod Maksimalpris paa Brødkorn, medens man tiltraadte en stærk og forøget Indførsel. Maksimalprisen kom imidlertid, og den blev fastsat paa et Grundlag, som mange ikke kunde erkende for at være retfærdigt eller overensstemmende med Grundlovens Bud om fuld Erstatning. Der blev fastsat en Maksimalpris af 18 Kr. 50 Øre, den blev senere forhøjet til 19 Kr. 50 Øre, medens Dagsprisen var over 22 Kr.

I Foraaret 1915 — altsaa stadig Høstaaret 1914 — indtræder saa det store Misforhold mellem Brødkornsmaksimalprisen og Majsprisen. Der var da en Forskel af 5—7 Kr. pr. Td., og det paaførte Landmændene store Tab ved Flæskeproduktionen, det kan vel nævnes nu, thi nu erkendes det af alle sagkyndige, at saaledes var det. Den Gang protesterede man imod det, men det tror jeg ikke, nogen vil gøre nu. Dette Forhold gav Anledning til den Majsombytning, som blev fremtvunget ved den Kritik, der blev rettet mod Ordningen saavel i som udenfor denne Sal. Denne Ombytning blev ikke saa vellykket, som den kunde have været, idet der efter mit Skøn blev taget andre Hensyn end rene landøkonomiske.

Saa kommer vi til Høstaaret 1915. Paa Grundlag af et Forslag af Landboforeningerne fik vi gennemført en Kornligning, og samtidig gik Landbrugsorganisationerne med til, at Maksimalprisen nedsattes med 1 Kr. til 18 Kr. 50 Øre, fordi det tiltalte os at faa en Ordning, hvorefter enhver Landmand kunde vide, hvad han havde at levere, og naar han havde leveret det, havde han opfyldt sin Pligt mod Samfundet, og saa kunde han faa fri Raadighed over Resten, saa slap man for Fodringsforbudet og hvad dermed kan høre sammen af Posekigeri, og den Jagt paa

Landmændene, som vi siden har oplevet, vilde saa ogsaa have været udelukket. Denne Kornligning blev imidlertid desværre, kan jeg sige, regnet ihjel i Statistisk Departement. Landbrugsorganisationernes Mening havde været at give Amsraadene og Sogneraadene ret frie Hænder til at foretage denne Ligning, men nu blev det ordnet saaledes, at visse Sogne kun kom til at levere Halydelen af det, de havde avlet, medens der blev paalignet andre mere, end de havde avlet. Følgen heraf blev, at der hen paa Foraaret atter blev udstedt et absolut Fodringsforbud, saa at de Landmænd, der havde regnet med, at de, naar de havde leveret det, de skulde, havde Resten af Kornet til fri Raadighed, blev narret. Og dette Forbud blev, saa vidt jeg erindrer, udstedt uden Forhandling med Landbrugsorganisationerne. Den 19. Februar 1916 fik vi Majs maksimalprisen, ogsaa uden Forhandling med Landbrugsorganisationerne.

I Høstaaret 1916 saa Landbrugsorganisationerne, hvordan man gik videre i en Maksimalprispolitik, der stadig gav Brødkornet den ugunstigste Stilling, gjorde det til det mindst lønnende Korn at dyrke. Det kunde ikke ombyttes med Majs eller Byg uden Tab. Derfor henvendte de tre Landbrugsorganisationer sig den 16. Juni 1916 til Indenrigsministeriet med en Skrivelse, der ikke er aftrykt i de Bilag, der følger med det Lovforslag, vi behandler. Denne Skrivelse omhandler først nogle andre Spørgsmaal, og saa hedder det, hvad jeg maaske maa have Lov til at citere: „Repræsentanterne for de tre Organisationer drøftede samtidig Spørgsmaalet om Brødkornet, og det vedtoges at udtale Ønskeligheden af, at der for det kommende Høstaar maa kunne tilvejebringes en Ordning, hvorved det Tab, Landbruget nu lider, set i Forhold til Majsprisen og Prisen paa andet Foderkorn, udlignes“. Det er underskrevet af Formændene for de samvirkende danske Landboforeninger, det danske kongelige Landhusholdnings selskab og Andelsudvalget. Det samme gentages i en Skrivelse af 3. August fra de tre Organisationer, hvori det hedder: „Vi har ikke noget imod, at Prisen paa Rug og Hvede bliver lig den til enhver Tid gældende Majspris“. Det vilde imidlertid Prisreguleringskommissionen og Regeringen eller den højtærede Indenrigsminister ikke gaa med til, og vi fik saa en Ordning nok saa kunstig som det, vi havde ønsket, idet vi fik en Ordning med et Tilskud af 3 Kr. pr. Td., der